

WHAT'S BETWEEN THE LINES?

The Talmud records a bizarre argument between the High Priest and the Chief Rabbi.

For generations, readers have been puzzled: Is that behavior befitting the most distinguished members of the Jewish people?

In 1968, the Rebbe explained its deeper meaning.

JEWISH INSIGHTS

A TASTE OF THE REBBE'S TEACHINGS

PARASHAT ACHAREI MOT

Book of Leviticus / Vayikra

Dedicated by
Marty & Kate Rifkin
KMR Group Foundation

Vancouver, WA

For sponsorship opportunities, email jewishinsights@shluchim.org

Published and Copyright 2022 by

Shluchim Office International

816 Eastern Parkway, Brooklyn, NY 11213

718.221.0500

5782- 2022

Founded in 2007 in memory of Rabbi Gabi and Rivky Holtzberg OB" M
Shluchim of the Rebbe to Mumbai India

A. The Post Yom Kippur Feud

Source 1 Leviticus 16:3

Aaron [the High Priest] shall enter the Holy with a young bull for a sin offering and a ram for a burnt offering.

בְּזֹאת יָבֵא אֶהָרֹן אֶל־הַקֹּדֶשׁ
בְּפָר בֶּן־בָּקָר לְחַטָּאת וְאַיִל
לְעֹלָה.

Rashi

And even [with] this, not at all times, but [only] on Yom Kippur, as is specified at the end of this section (verse 29) “in the seventh month, on the tenth of the month...” [i.e., the tenth of Tishrei – Yom Kippur].

רש"י

וְאֵף זֶה לֹא בְּכָל עֵת, כִּי
אִם בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, כְּמוֹ
שֶׁמְפָרֵשׁ בְּסוּף הַפָּרָשָׁה
”בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּעֶשֶׂר
לַחֹדֶשׁ.”

Source 2 Tractate Yoma 7:4

When the High Priest concluded his service, the people **escorted him to his house** in deference to him. The High Priest **would make a feast for his loved ones** and his friends **when he emerged in peace from the Sanctuary**.

וּמְלוֹיֵן אוֹתוֹ עַד בֵּיתוֹ. וַיּוֹם
טוֹב הָיָה עוֹשֶׂה לְאוֹהָבָיו
בְּשָׂעָה שְׂיֻצָא בְּשָׁלוֹם מִן
הַקֹּדֶשׁ.

Source 3

When [the High Priest] left, the honor was double-fold; the entire nation would pass before him, most of them holding flaming torches of white wax. They all wore white clothing, and all the windows were adorned with embroidery and brightly lit. The priests tell me that the High Priest sometimes only arrives home at midnight – due to the crowded streets and the great mass of people. Although they were all still fasting, they would not go home before they at least tried to kiss the hands of the High Priest.

The next day, the High Priest would make a festive meal, invite friends and family, and it would be a holiday for him because he left the holy sanctuary in peace.

He would then command a goldsmith to make a golden plate and inscribe in it the following: “I, so-and-so the High Priest the son of so-and-so the High Priest, served in my position in the great and holy temple, for the service of He whom His name rests there. It was in the year so-and-so since creation. May He who granted me this service grant it for my children – to stand and serve in front of the L-rd.”

אָבֵל בְּצֵאתוֹ הָיָה הַכְּבוֹד
כְּפָלִים, כִּי כָּל הָעָם אֲשֶׁר
בִּירוּשָׁלַם הָיוּ עוֹבְרִים לְפָנָיו,
וְרַבָּם בְּאֵבוֹקוֹת שֶׁל שַׁעֲנָה
לְבָנָה דוֹלְקוֹת, וְכֻלָּם לּוֹבְשִׁים
בְּגָדֵי לְבָן, וְכֻלָּם הַחֲלוֹנוֹת
מְעֻטָּרִים בְּרִקְמָה וּמָלְאִים
גְּרוֹת, וְסִפְרוּ לִי הַכְּהֻנִּים, כִּי
הַרְבֵּה מִהַשָּׁנִים לֹא הָיָה כִּהֵן
גְּדוֹל יָכוֹל לְהַגִּיעַ לְבֵיתוֹ קֹדֶם
חֲצוֹת הַלַּיְלָה מִפְּנֵי דַחֵק הָעָם
הָעוֹבֵר וְרַבּוּי הַגְּדוֹל, שֶׁאֵף עַל
פִּי שֶׁהָיוּ כָּלָם מִתְעַצְּנִים, לֹא הָיוּ
הוֹלְכִים לְבֵתֵיהֶם עַד יֵרְאוּ אִם
יוֹכְלוּ לְהַגִּיעַ לְנֶשֶׁק יְדֵי הַכֵּהֵן
הַגְּדוֹל.

וּבַיּוֹם שֶׁאֲחֻרָיו הָיָה עוֹשֶׂה
סְעוּדָה גְּדוֹלָה, וּמְזַמֵּן לְאוֹהֲבָיו
וְקֵרוֹבָיו, וַיּוֹם טוֹב הָיָה עוֹשֶׂה
לְפִי שֶׁיֵּצֵא בְּשָׁלוֹם מִן הַמִּקְדָּשׁ.

אַחַר זֶה הָיָה מְצֻנָה לְצוּרָה
שֶׁיַּעֲשֶׂה לּוֹחַ מְזֶהֶב וַיִּפְתַּח בָּהּ
זוֹ הַלְּשׁוֹן: אֲנִי פְלוֹנִי כִּהֵן גְּדוֹל
בְּן פְלוֹנִי הַכֵּהֵן גְּדוֹל, שֶׁמִּשְׁתִּי
בְּכַהֲנָה גְּדוֹלָה בְּבֵית הַגְּדוֹל
וְהַקְּדוֹשׁ לְעִבּוֹדָת מִי שֶׁשָּׁכַן
שָׁמוּ שָׁם, וְהָיָה זֶה שָׁנָת כָּךְ וְכָךְ
לִיצִירָהּ, מִי שֶׁזָּכַנִי בְּעִבּוֹדָה
זוֹ הוּא יִזְכֶּה בְּנֵי אַחֲרֵי לְעַמֵּד
לְשֵׁרֵת לְפָנָי ה'!

Shlomo Ibn Virga was a Spanish Jewish historian and physician in the generation of the Spanish expulsion, author of the historiographical book “Shevet Yehudah.” He was born in Spain to a respected family; about five years before the expulsion, he was sent to raise money to liberate the Jews captured in the Catholic city of Malaga. After the expulsion, he moved to Portugal where he lived as a converso, and after a while he moved from there to Italy. Later, he escaped to Turkey, where he returned to Judaism.

>> The Rebbe

The Talmud relates: It once happened that the High Priest left the Holy Temple after the Yom Kippur service and people were following him on his way out. When they saw Shmaya and Avtalyon, the heads of the High Court, they left the High Priest and followed Shmaya and Avtalyon instead, to honor them.

Shmaya and Avtalyon later came to see the High Priest before returning home. The High Priest said to them, "may the descendants of the nations come in peace," a reference to the fact that Shmaya and Avtalyon were sons of converts, descendants of King Sancheriv. Shmaya and Avtalyon replied, "May the descendants of the nations come in peace because they conduct themselves like Aaron, who loved and pursued peace. But may the descendant of Aaron not come in peace because he doesn't conduct himself like Aaron and offends converts, contrary to the law" (that it is forbidden to verbally offend the descendant of a convert by saying "remember the actions of your ancestors").

מסופר בגמרא¹: מעשה בכהן גדול אחד שיצא מבית המקדש והיו הולכים הכל אחריו, כיון שראו את שמעיה ואבטליון ראשי הסנהדרין שהם הולכים, עזבו אותו (את הכהן הגדול) והלכו אחר שמעיה ואבטליון לחלוק להם כבוד.

לבסוף באו שמעיה ואבטליון להיפרד מן הכהן גדול טרם הליכתם לביתם. אמר להן: יבואו בני העמים לשלום (כי שמעיה ואבטליון מבני גרים היו - מבני בניו של סנחריב, ולכן רצה להזכיר להם שהם מבני הגויים²). אמרו לו: יבואו בני העמים לשלום, שעושים מעשה של אהרן (שהיה אוהב שלום ורודף שלום), ואל יבוא בן אהרן לשלום שאינו עושה מעשה של אהרן ומקניט שלא כדין את הגר. (שהוניתנו אונאת דברים, ואמר מר³... אם היה בן גרים - לא יאמר לו זכור מעשה אבותיך).

(3) ב"מ נח, ב.

(1) יומא עא, ריש ע"ב (ובפירוש"י).
(2) גיטין נז, ב.

This story raises a question.

וצריך להבין:

When the High Priest successfully exited the Holy Temple after his prayers were accepted and he achieved atonement for the entire Jewish people, he was certainly on a very lofty spiritual level. A High Priest that wasn't righteous wouldn't come out alive, and this fact demonstrates the exalted spiritual level of the High Priest that completed the service properly and exited the Temple successfully.

כהן גדול בצאתו בשלום מן הקודש, לאחרי שנתקבלה תפילתו ופעל כפרה לכל בני ישראל כו' - היה בוודאי בדרגה נעלית ביותר (שהרי כהן גדול שלא היה כשר, היו צריכים להוציא אותו מן הקודש כו'⁴, ומזה מובן גודל מעלת כהן גדול שעבד עבודתו כדבעי, עד ליציאתו מן הקודש בשלום).

Source 4 Tractate Yoma, 5:1

The High Priest recites a brief prayer in the outer chamber, in the Sanctuary. And he would not extend his prayer there so as not to alarm the Jewish people, who would otherwise conclude that something happened and that he died in the Holy of Holies.

ומתפלל תפלה קצרה בבית החיצון, ולא היה מאריך בתפלתו, שלא להבעית את ישראל.

Commentary to Mishnah by Maimonides

פירוש המשניות להרמב"ם

Not to alarm: as in — not to frighten; because had he extended and prolonged his prayer, the people might fear that he died, because many High Priests would die if they were not fitting, or they changed something in the service of burning the frankincense.

שלא להבעית את ישראל: כלומר שלא להפחיד. לפי שאלו היה מתאחר, היו מפחדין שמא ארעו מיתה, כי הרבה כהנים גדולים היו מתים בקדש הקדשים אם לא היו ראויים, או אם ישנה דבר במעשה הקטרת.

>> The Rebbe

In addition: Due to the exalted spiritual state of the day of Yom Kippur, a day on which the Satan has no power, even a simple Jew is on an elevated spiritual level throughout this day, culminating in its conclusion, at the time of the Ne'ilah service. It is certain that he has been completely forgiven, as we find in the Talmud that Bava ben Buta, who would bring a sacrifice every day out of concern that he may have a sin, would not bring a sacrifice the day after Yom Kippur, because any sin had certainly been atoned for.

How then is it possible that the High Priest should get offended by the fact that instead of accompanying him the people accompanied Shmaya and Avtalyon? This is especially difficult considering that Shmaya and Avtalyon were the leader and the chief justice, respectively, and all are obligated in their honor.

ומה גם שמצד גודל מעלת יום הכיפורים, שבו אין שליטה לשטן כו',⁵ הנה אפילו איש פשוט עומד בדרגה נעלית במשך כל היום, ובפרט בסיומו, בזמן תפלת נעילה, וברור הדבר שהתכפרו לו כל העניינים, וכפי שמצינו שאפילו בבא בן בוטא ש"היה מתנדב אשם תלוי בכל יום" (דאיכא למיחש בספק שמא חטא כו'), לא היה מביאו "אחר יום כיפורים יום אחד" (דליכא למיחש, דהא כיפר יום הכיפורים).⁶

ואם כך, איך יתכן שהכהן גדול יקפיד ויתרעם על הפגיעה בכבודו, שבמקום שכל העם ימשיך לילך אחריו ללוותו, הלכו ללוות אחרים! ומה גם שמדובר אודות שמעיה ואבטליון - נשיא ואב בית-דין, שהכל חייבים לכבדם.

B. Prayer vs. Torah Study

>> The Rebbe

The matter can be explained as follows:

The defining characteristic of the High Priest is prayer. This is expressed particularly after Yom Kippur, on which we pray five times. The High Priest therefore maintains that the focus of divine service should be on prayer, rather than Torah study.

Shmaya and Avtalyon were characterized by their Torah study. They maintain that Torah study is of greater importance than prayer. This parallels the disagreement between the sages of the Talmud in Tractate Shabbat regarding the importance of Torah study and prayer.

ויש לומר הביאור בזה:

כהן גדול - ענינו תפילה, ובפרט לאחרי יום הכיפורים שבו מתפללים חמש תפילות⁷, ולדעתו, צריך להיות עיקר העבודה בתפילה ולא בתורה;

ואילו שמעיה ואבטליון - ענינם תורה, ולדעתם, גדלה מעלת התורה על התפילה. ועל דרך פלוגתת האמוראים במסכת שבת⁸ בנוגע לחשיבות של תורה ותפילה.

Source 5 Tractate Shabbos 10a (with commentary of Rabbi Adin Even-Israel)

Rava once saw Rav Hamnuna, who was prolonging his prayer. He said about him: They abandon eternal life, the study of Torah, and engage in temporal life, prayer, which includes requests for mundane needs. The Talmud explains: And Rav Hamnuna held that the time for prayer is distinct and the time for Torah is distinct. The time that one devotes to prayer is not at the expense of the time devoted to Torah study.

Similarly, Rabbi Yirmeya was sitting before Rabbi Zeira and they were engaged in the

פְּשָׁרָא רְבָא אֶת רַב הַמְּנוּנָא שְׁהוּא מְאָרִיךְ בְּתַפְלָתוֹ. אָמַר עָלָיו: מְנִיחִין חַיֵּי עוֹלָם - אֶת הָעֶסוּק בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה, וְעוֹסְקִים בְּחַיֵּי שְׂעָה - בְּתַפְלָה (שְׂיֵשׁ בָּהּ בְּקֶשֶׁה עַל צְרִיכֵי יוֹם יוֹם). וּמְסַבְּרִים: וְהוּא, רַב הַמְּנוּנָא, סְבוּר הָיָה כִּי זְמַן תַּפְלָה לְחוּד וְזְמַן תּוֹרָה לְחוּד, וְכִשְׁאָדָם מִתְפַּלֵּל אֵינּוּ נִחְשָׁב כְּמַחְסִיר בְּזְמַן הַתּוֹרָה.

מֵעֵין זֶה מְסַפֵּר, כִּי ר' יִרְמְיָהּ הָיָה יוֹשֵׁב לְפָנָי ר' זֵירָא וְהָיוּ

(7) ראה לקו"ת ס"פ פינחס.
(8) י"ד, א.

study of **halakha**. **The time for prayer** was approaching and **it was getting late and Rabbi Yirmeya was hurrying** to conclude the subject that they were studying in order to pray. **Rabbi Zeira read** this verse as applying to Rabbi Yirmeya: **“One who turns his ear from hearing Torah, his prayer is also an abomination”** (Proverbs 28:9).

עוֹסְקִים בְּהִלְכָּה. נִתְאַחַר הַזְמַן
לְתַפִּילָה וְהָיָה מְמַהֵר ר' יִרְמְיָה לְסַיֵּם
אֶת הַנוּשָׂא שֶׁעָסְקוּ בּוֹ כְּדֵי לְהִתְפַּלֵּל.
קָרָא עָלָיו ר' זֵירָא פְּסוּק זֶה: "מִסִּיר
אָזְנוֹ מִשְׁמַע תּוֹרָה, גַּם תִּפְלֵתוֹ
תּוֹעֵבָה" (משלי כח, ט).

>> The Rebbe

Therefore, when the High Priest saw the people accompanying Shmaya and Avtalyon, he was concerned not for his own honor, G-d forbid, but for the honor of prayer, that the people were holding Torah study in greater regard than prayer.

This is why the High Priest said, “may the descendants of the nations come in peace.”

The difference between prayer and Torah study is that prayer is a connection in the merit of our forefathers, as we say at the beginning of the amidah prayer, “G-d of Abraham” etc. While prayer focuses in requesting one’s personal needs, it must be prefaced by praise of G-d, and the first thing mentioned as part of this is the merit of our ancestors. This indicates that prayer is primarily relevant to the descendants of Abraham, Isaac and Jacob. Regarding converts, there is a debate over whether they can refer to “our forefathers” in the prayer recited when bringing the bikurim fruits. However, as far as Torah study is

ולכן, כאשר הכהן גדול ראה שהולכים ללוות את שמעיה ואבטליון - היה אכפת לו (לא כבוד עצמו חס ושלום, אלא) כבוד התפילה, שמחשיבים את מעלת התורה יותר ממעלת התפילה.

ולכן “אמר להם יבואו בני העמים כו”:

החילוק בין תפילה לתורה הוא - שהתפילה הוא ענין של התקשרות שבאה על ידי האבות, כפי שאומרים בתחילת התפילה: “אלוקי אברהם וכו” - עיקר ענין התפילה הוא אמנם בקשת צרכיו, אבל לכל לראש צריך להזכיר זכות אבות. ומזה מובן, שעיקר ענין התפילה שייך לבני אברהם יצחק ויעקב דווקא. מה- שאין-כן גרים, שיש מחלוקת בנוגע לביכורים אם יכולים לומר “לאבותינו”, ואילו בנוגע לענין התורה - שווים גרים לבני

concerned, converts are equal with all other Jews descended from Abraham, Isaac and Jacob, as the Midrash teaches that all of the Jewish people were present at the giving of the Torah – “those that are physically present here today as well as those that are not,” comes to include converts.

When the High Priest said, “may the descendants of the nations come in peace,” to Shmaya and Avtalyon, he didn’t mean to offend them, G-d forbid, but to explain to them that the reason why they were focused on Torah study is because they are converts, “descendants of the nations.” However, for the descendants of Abraham, Isaac and Jacob, prayer should be of the greatest importance.

Torah—Only With Peace

To this Shmaya and Avtalyon responded, “May the descendants of the nations come in peace because they conduct themselves like Aaron, who loved and pursued peace. But may the descendant of Aaron not come in peace because he doesn’t conduct himself like Aaron.”

In saying this, Shmaya and Avtalyon had no intention to curse the High Priest, G-d forbid – the High Priest had just prayed for them and secured a good year for them. Their intention was to highlight the importance of Torah study, that even Aaron, whose role was to draw the Jewish people close and raise them from below to above, the concept of prayer, was suffused with

אברהם יצחק ויעקב, כפי שמובא במדרש¹⁰ שבמתן תורה היו נוכחים כל בני ישראל, “את אשר ישנו פה גו’ ואת אשר איננו פה”¹¹, כולל גם גרים.

וזהו שאמר הכהן גדול לשמעיה ואבטליון “יבואו בני העמים כו” - לא כדי לגנותם חס ולשלום, אלא להסביר להם, שהסיבה לכך שעיקר עניינם תורה (ולא תפילה) היא להיותם גרים (“בני העמים”), ואילו אצל בני אברהם יצחק ויעקב - עיקר המעלה היא בענין התפילה.

ועל זה השיבו לו, “יבואו בני העמים לשלום שעושים מעשה של אהרן (שהיה “אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות כו”¹²), ואל יבוא בן אהרן לשלום שאינו עושה מעשה של אהרן.”

שמעיה ואבטליון לא התכוונו לקלל חס ולשלום את הכהן גדול, ומה גם שהכהן גדול התפלל ופעל עבורם שנה טובה כו’; כוונתם הייתה להדגיש את מעלת התורה - שאפילו אהרן, שושבינא דמטרוניתא¹³, שענינו היה לקרב ולהעלות את בני ישראל מלמטה למעלה, הרי זה היה

(12) אבות שם מי”ב.

(13) זוהר ח”א רסו, ב. ח”ב מט, ב. ח”ג כ, א (ברע”מ). נג, ב. ערה, ב.

(10) פדר”א פמ”א. שמו”ר פכ”ח, ו. תנחומא יתרו יא. חז”א צא, א.
(11) נצבים כט, יד.

the value of peace, which refers to Torah, as the verse says “her [the Torah’s] ways are pleasant, and all her paths are peace,” and as the sages say “Torah was given to establish peace in the world.”

This is the meaning of Shmaya and Avtalyon’s statement “may the descendant of Aaron not come in peace.” Notwithstanding the great importance of prayer, which raises a person up and connects him with G-d’s essence, so long as a person serves G-d only with prayer, without including Torah study as well, he is missing “peace,” “may he not come in peace.”

חדור אצלו בענין השלום, שזהו ענין התורה, עליה נאמר¹⁴ “דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום”, ו”ניתנה¹⁵ לעשות שלום בעולם”¹⁶ [ובגלל זה היתה ההעלאה באופן שעל ידה נפעל הענין ד”מקרבן לתורה”].

וזהו שאמרו “ואל יבוא בן אהרן לשלום כו” - שלמרות גודל מעלת ענין התפילה, שעל ידה נעשית ההעלאה וההתקשרות עד לבחינת עצמותו יתברך, הנה כל זמן שעבודתו היא רק בקו התפילה, ללא התכללות התורה שעניינה שלום [והעדר התכללות ענין השלום היה עד כדי כך, שהעליב אותם באמרו “יבואו בני העמים”], אזי חסר אצלו ענין השלום (“ואל יבוא . . לשלום”).

משיחת אחרון של פסח, ה’תשכ”ח
רשימת השומעים בלתי מוגה
תורת מנחם, כרך נ”ב עמוד 353 ואילך

14) בענין זה נזכר גם פירוש רש”י (ויקרא ג, א) בנוגע לקרבן “שלמים”, ש”מטילים שלום בעולם”.

14) משלי ג, יז.
15) רמב”ם הל’ חנוכה בסופו.

C. The Nature of Prayer

Rava once saw Rav Hamnuna, who was prolonging his prayer. He said “They abandon eternal life, [the study of Torah,] and engage in temporal life (Shabbat, 10a).

We need to understand Rava’s words—that some people neglect eternal life and invest all of their efforts in temporal life—according to the teachings of Chasidut. . . .

The Talmud is relating an instructional story about how Rava instructed his students.

Rav Hamnuna was a chasid, a pious person, one of the early pious individuals. These chasidim would devote nine hours every day to prayer, as the Talmud relates in Berachot 32b, “the early chasidim would wait [in contemplation] for an hour, pray for an hour, and then wait again for another hour.” As there are three prayers every day, shacharit, minchah, and maariv, their prayers occupied nine hours of their every day.

When Rava saw Rav Hamnuna praying at length he realized that his students would have a question. The lengthy time spent on prayer comes at the expense of Torah study, as the Talmud in Berachot asks, “Since they spend nine hours every day on prayer, when do they study, how are they able to remember their studies, and when and how to they provide for their livelihoods?” The Talmud answers that since they conduct themselves with piety their study was preserved, and their work was blessed.

”רבא ראה את רב המנונא שהוא מאריך בתפילתו. אמר: מניחים חיי עולם ועוסקים בחיי שעה” (שבת דף י עמוד א).

להבין זאת על פי תורת החסידות - מה אמר רבא והתכוון במה שאמר, שישנם כאלה המזניחים את חיי העולם, ומשקיעים את כל עמלם בחיי שעה.

. . . וזאת מספרת לנו הגמרא, סיפור של הדרכה, כיצד רבא הדריך את תלמידיו.

רב המנונא היה חסיד, ומהחסידים הראשונים, שהחסידים הראשונים היו מקדישים כל יום תשע שעות עבור תפילה, כפי שהגמרא מספרת במסכת ברכות דף ל”ב עמוד ב’, “חסידים הראשונים היו שוהים שעה אחת, ומתפללים שעה אחת, וחוזרין ושוהין שעה אחת”, הרי ששלוש התפילות, שחרית מנחה וערבית, נמשכו תשע שעות ביממה.

כאשר רבא ראה שרב המנונא מאריך בתפילה, הוא הבין שאצל תלמידיו תתעורר שאלה. הרי זה ביטול תורה, שכן בינתיים הרי הם לא לומדים, כפי שהגמרא (ברכות שם) שואלת, מכיון שהם מתפללים תשע שעות ביום, מתי לומדים הם, וכיצד זוכרים הם את מה שהם למדו, וכיצד ומתי הם עובדים לפרנסתם. עונה הגמרא, מכיון שהם

Rava explained to his students what prayer is really all about. Contrary to the popular conception, prayer isn't about saying the words in an audible tone and knowing their meaning. The true meaning of prayer is achieving unity with G-d – devoting oneself to divine service through the exercise of prayer. . . .

Rava explained to his students that there are two forms of divine service: Torah study and prayer, and Torah study is “eternal life,” while prayer is “temporal life.” . . .

Prayer is called temporal life, chaye shaah. The word shaah also has the meaning of “turn,” as in the verse “and G-d turned [vayisha] to Abel and his offering,” while He did not turn to Cain and his offering. Shaah can thus mean to “turn,” and when prayer is termed chaye shaah this means a life of turning to G-d.

Prayer is a spiritual life, devotion to that which stands Above the person. Torah study is what a person takes for himself – this is what study is about, understanding what one is studying and drawing conclusions from it.

In Torah study the devotion is to the study material, to the topic one is attempting to understand. In prayer, by contrast, the devotion is to what stands beyond understanding. Not to that which a person understands, but to an infinite level beyond understanding, a realm suffused with faith.

כך הסביר רבא לתלמידיו מהי עבודת התפילה, שתפילה אינה, כפי שהעולם חושב, לומר את מילות התפילה, לשמוע מה שאומרים, ולדעת את פירוש המילים, אלא הכוונה האמיתית בתפילה היא ההתאחדות, כביכול, עם ה' יתברך, דהיינו להתמסר בעבודת הבורא יתברך בעבודת התפילה.

. . . וזהו מה שרבא הסביר לתלמידיו, שבעבודת הבורא יתברך ישנם שני אופנים: (א) עבודת התורה. (ב) עבודת התפילה, ואמר שהעבודה בתורה היא חיי עולם והעבודה בתפילה היא חיי שעה.

. . . עבודת התפילה נקראת חיי שעה, פירוש המילה 'שעה' היא פניה. כמו שכתוב "וישע ה' אל הבל ואל מנחתו", מפרש רש"י "וישע, ויפן", ה' ברוך הוא פנה אליו. "ואל קין ואל מנחתו לא שעה", ואילו אל קין ואל קרבנו ה' לא פנה. 'שעה' פירושה פניה. תפילה נקראת חיי שעה, אלו החיים של פניה אל ה' ברוך הוא.

עבודת התפילה היא הרי חיים של רוחניות, של התמסרות לנעלה ממנו. עבודת התורה היא הרי מה שהאדם נוטל משהו עבור עצמו. זהו הרי ענין הלימוד. להבין ולהסיק את מה שהוא מסיק ממה שהוא לומד.

בלימוד התמסרותו היא ללימוד, דהיינו לדבר שהוא רוצה להבין ומבין. אך בתפילה, ההתמסרות היא למה שנעלה מהבנה. דהיינו לא למה שהוא מבין, אלא לרמה בלתי מוגבלת הנעלית מהבנה, והשורה ברגש של אמונה.

In Torah study a Jew feels like a student before his teacher. In prayer a Jew feels like a child before his father.

Prayer is his comfort, his internal life. It captures all of his emotions, and bestows on him the greatest blessings.

Prayer infuses a Jew with joy and inspiration. It fans his hopes, and it makes him feel stronger.

Through prayer, one develops a firm resolution that from now on he will change completely. He will cast away all of his negative elements; his negative character traits of jealousy, hate, falsehood, gossip, and slander, as well as his negative forms of conduct such as indifference to others and coarseness. He will now only see good things, and trusts that G-d will help him improve in all of his affairs.

These are the two forms of divine service: Torah study creates eternal life, and prayer creates chaye shaah, of turning to G-d.

בלימוד תורה חש יהודי כתלמיד אצל רבו.
בתפילה חש יהודי כבן אצל אבא.

התפילה היא נחמתו. אלו חייו הפנימיים.
היא תופסת את כל רגשותיו, וזה מעניק לו
את הטוב הטוב ביותר.

בתפילה יהודי נהיה שמח, הוא מקבל
דרבון, מתחזקת בו התקווה, הוא חש את
עצמו חזק יותר.

בתפילה מתגבשת בו החלטה איתנה,
שמעתה ואילך [הוא] ישתנה בכל, עניניו
הלא טובים, הן המידות הרעות של קנאה,
שנאה, שקר, רכילות ולשון הרע, הן
הנהגות שליליות של קרירות לזולת וגסות,
להשליך מעצמו, והוא יראה רק דברים
טובים, ומקוה לה' יתברך שהוא ישתפר
בכל עניניו.

ואלו הם שני האופנים בעבודת הבורא
יתברך. (א) עבודת התורה היא עבודה
שיוצרת חיי עולם, בוראת חיים. (ב) עבודת
התפילה היא עבודה שיוצרת חיי שעה,
כיצד נפנה אל ה' יתברך.

מספר המאמרים קונטרסים,
חלק א', עמוד ק"ח ואילך
(מתורגם על ידי הרב מאיר מארק.
תודת המערכת נתונה לו על כך)